

FORA DE TEST

DEMA
Antoni Bassas

Tom Soler

El 'reset' de les esquerres

EL PREU A PAGAR. No crec que ningú pensés que una eventual victòria de Carme Chacón suposaria la conquesta d'Espanya per part del socialisme català. Ans al contrari, l'exministra era –de fet, ho continuarà sent– un cavall de Troia del PSOE dins del PSC. Ha exercit aquest paper a consciència, car sap millor que ningú el preu que ha pagat Zapatero pel seu suport al tripartit. Per això ha intentat fer-se perdonar amb un discurs tan unitarista com el de Rubalcaba. Li ha calgut ser ministra de Defensa, reivindicar el seu origen andalús i aplaudir l'esquarterament de l'Estatut per poder optar a la secretaria general, i tot i així s'ha quedat a un pas del cim, cosa que ni Reventós, ni Obiols, ni Maragall, ni tan sols Montilla haurien pogut somniar (*Pepe Borrell*, pots ser sí). Chacón ha jugat i ha perdut, i ara falta saber com i amb qui travessarà el seu desert particular (l'on ja se sap: a Madrid). La derrota es paga cara i aquesta també la pagarà el PSC, que completa un cicle cruel: anys enrere maldava per ser sobirà i, al mateix temps, manar a Ferraz; ara, derrotat a Catalunya, perifèric al PSOE, amb una nova direcció que es mostra entre gris i transparent, pot haver perdut bous i esquelles.

SUCURSALISME. No és el primer cop que els socialistes catalans s'autoesborren i es posen en mans del PSOE. Ho van fer en els anys feliços del felipisme, quan Espanya era un *cortijo* roig mentre que la Generalitat, en mans de Pujol, els resultava antipàtica. Però almenys en aquella època el PSC tenia la Barcelona de Maragall i una colla d'alcaldes eficaços i amb carisma. Avui dia el seu sarró està força més buit. Per tant, en els pròxims anys el socialisme català dependrà més que mai del PSOE. Això li pot permetre, sent molt optimistes, recuperar posicions a les eleccions generals; però a Catalunya ho té difícil per bastir una alternativa sòlida a Artur Mas. Encara més, si la cosa no canvia, és possible que el mapa de les esquerres catalanes experimenti canvis substancials. Iniciativa i Esquerra tenen una gran oportunitat de guanyar espai. De fet, en els últims sondeigs, la suma de

tots dos partits ja dona més diputats que el PSC (i ben aviat les CUP poden entrar en l'equació).

QÜESTIONS DE PELL. Iniciativa i ERC voten juntes tot sovint, i els seus programes podrien arribar a convergir en un sobiranisme flexible i amb accent verd i social. Però entre les dues formacions hi ha incompatibilitats de tipus epidèrmic que tenen setanta anys d'història. Això s'expressa en les seves estratègies. Mentre que ICV s'oposa frontalment a CiU i es posa en primera fila en totes les mobi-

litzacions contra les polítiques d'austeritat, ERC ha adoptat com a dogma de fe la consigna d'Oriol Junqueras ("entre esquerra i dreta, triem esquerra; entre esquerra i país, triem país"). Escarmentats dels dos tripartits, els republicans s'esforcen a no trencar totes les vies de diàleg amb els convergents. Esperen així carregar-se de raons per si la transició nacional es queda en un no-res. Iniciativa i Esquerra són formacions diferents i ho continuaran sent; però poden ajudar-se més del que es pensen, sobretot si exerceixen el noble art de la generositat.

No és el primer cop que els socialistes catalans s'autoesborren i es posen en mans del PSOE. Ho van fer en els anys feliços del felipisme. CRISTINA QUICLER / AFP